

Одједном су у земљи Србији сви почели да се баве образовањем. Чак и они којима је то посао, чак су и они почели тиме да се баве! А ови други, којима то није посао, него их се то питање најдиректније тиче, почели су да се занимају за еволуцију, Дарвина, креационизам, дуално образовање, сексуално образовање, инклузију, структуру школског система, програме предмета, итд. У овом пољу не могу да се „ваде“ како је то прљави терен политике и како не вреди „губити живце“ на то. А зашто је то тако? Зато што их то питање, уколико су незаинтересовани, најдиректније погоди. Не „по џепу“, како се то популарно каже, него по свему, по деци, здрављу, части и имену. Сећам се једне „узречице“ из детињства која гласи “Ма, то је тако само на филму”, која је имала тежину оне “као из бајке”. Убрзо смо филмске сцене почели да гледамо уживо. Закуцала мука на свачија врата!

До сада је просечан појединац размишљао овако. Не тиче ме се што су „тамо далеко“ у Куршумлији убили жандарма (само нек мене не дирају). Не тиче ме се што су Албанцима полупали пекаре по Војводини (ја ћу свој дућан да заштитим). Не тиче ме се што запошљавају нове људе у комуналној полицију (ја сам свог сина запослио у болницу). Не тиче ме се колики је буџет републике (нити ме занима шта је то). Не тиче ме се шта деца уче у школи (важно је да имају „све петице“ и да се лагано упишу на факултет). Не тиче ме се што се тамо неко дете у комшилуку дрогира (само нек није моје). Много је варијација на задату тему! То се обичног човека уопште није тицало, јер је он имао уверење, иначе потпуно погрешно, да ти догађаји не утичу на његов живот и да он, чак и да хоће, не може да уради ништа да их промени. Нити он утиче на њих, нити они на њега!

А шта се сада променило? Готово ништа, осим неких “ситница” које мобилишу људе. Мигранти у школама? Деца са посебним потребама у редовним школама? Сексуално образовање у програмима? Дарвин, Библија, наука, етика? Насиље у школама? Случај доктора Миливојевића у вези са кажњавањем деце? Садржаји уџбеника историје, књижевности, итд? Мало по мало, број проблема се гомила и попут пипака хоботнице доспева до сваког дома. То више нису, као што сам горе сугерисао, тако далека догађања. Сви су сада томе изложени и сви се боје. Добра страна тога је што су

Реформисати реформу образовања

Пише: Петар Гордић
субота, 11 новембар 2017 15:59

натерани да мисле и траже решења.

По други пут у свом животу присуствујем једном бруталном, готово југо-комунистичком преумљењу маса које зову реформом образовања. Најпре су нам Србијанка, Гашо и компанија годинама уводили Болоњу. Све то без икаквог реда, визије и смисла. Народски речено – „Наврат, нанос!“ Ту изреку сам на сопственој кожи осетио. Све доктор до доктора, експерт до експерта, са „сјајним“ аргументима у стилу „Ако нећете Болоњу, имаћете празне рафове и крваве ратове“. У атмосфери тријумфалистичког петооктобарског заноса (који је трајао “добрих” десет година). Шта смо тиме добили, а шта изгубили, то видимо и тек ћемо видети.

А сада, у другом таласу реформе образовања, „неки нови клинци“ нуде нам нове образовне концепте и решења. Немам ништа против (1) дуалног образовања и (2) затварања школа са малим бројем ђака уколико се те идеје спроведу на иоле нормалан начин. Са друге стране, против сам оснивања (3) Академије за јавну управу.

Прво (1) ће, под условом да се спроведе на предложени начин, ученике занатских школа

Реформисати реформу образовања

Пише: Петар Гордић

субота, 11 новембар 2017 15:59

да врати фабрикама и радионицама. Мој отац је квалификовани мајстор машинске струке, „пола“ своје средње школе је провео на пракси у Фабрици аутомобила у Прибоју (ФАП). Због тог комбиновања теорије и праксе (у школи су га учили професори, а у фабрици обучавали мајстори) је и постао добар мајстор. Могао је да ради у Мерцедесу! Будућим мајсторима треба пракса, али истинска, а не она формална (тек да се каже како су одрадили праксу, а заправо су провели пар сати у некој фабрици или радионици).

Друго (2), постоје добри и економски и социјални разлози зашто треба укинути школе са малим бројем ђака. На тај начин се „живот“ у селима и приградским срединама неће угасити, како то неки мисле. Нити ће се одржавањем тих школа он обновити. Верујем да одржавање ових школа не прија никоме (ни деци, ни учитељима, ни наставницима), једино можда неким мештанима или, пак, урбаним сентименталистима (који знају само да причају о селу и традицији, али са тим у складу не живе). Друго, верујем (мада то зависи од случаја до случаја) да је укидање тих школа и економски ефикасније.

Случај Академије за јавну управу (3) подсетио ме је на један “догађај од пре неколико година. Колегиница Катарина Анђелковић је дипломирала филозофију “нешто мало” пре мене. Срели смо се у том периоду између њеног и мог дипломског, и упитао сам је да ли је негде конкурисала за посао. Између осталог, рекла је како БИА (безбедносно-информативна агенција) расписује конкурсе за филозофе, психологе,

социологе ... и да се спрема да ту конкурише. Сазнавши то, некако сам враћао изгубљено поверење у државу. Поред школа, помислио сам, постоје и друга места у држави где је систематизацијом предвиђено да ове струке раде. Дакле, не неко други него баш те струке (по два филозофа, психолога, итд ...). Није прошло ни пола године, сазнао сам следећу ствар. Основана је Академија за националну безбедност, одакле ће БИА да добија своје будуће кадрове, специјализоване за безбедност. На први поглед, ту нема ништа спорно. Елитна специјализована школа (попут Војне и Полицијске академије) треба да побољша квалитет тог важног поља за једну државу. Али, већ постоји државни Факултет за безбедност и (колико знам) неколико приватних високих школа безбедности!!! И друго, чином оснивања те институције се нама филозофима и неким другим струкама одузима могућност запошљавања у установама као што је БИА. Оснивање једне такве школе требало би да доведе до смањења броја уписаних филозофа, психолога, социолога, правника, и сл. што се није десило, нити се дешава. Исто ће се десити са Академијом за јавну управу (с тим што ће њу да похађају људи који већ раде у државним и локалним управама). Има да “гуслају” о квалитетној јавној управи, да упосле једно педесетак људи на тој институцији, да се јагме око уписа татиних и маминих синова и кћери (попут уписа на поменуте две академије), али број бруцоша на Правним факултетима (као и делу Факултета политичких наука) ће остати исти. Већина тих будућих правника и политиколога (чији број треба “срезати” и независно од оснивања ове академије) ће да вози аутобусе и конобарише - то ће бити једна од бројних директних последица реформске кратковидости српских педагошких експерата. Високо образована радна снага је својеврстан економски парадокс – скупо се прави, а јефтино продаје! И та чињеница, ти људи који троше своје време и улажу свој труд у нешто – то никога не интересује, ни политичаре, ни професоре, ни родитеље, ни академску заједницу. Оправдања типа “Нико не ради то за шта се школовао” (па се онда наброји прегршт случајева да би се то поткрепило) или “Држава није дужна да запошљава људе” (ти који изговарају ову реченицу углавном раде у систему државе), нису оправдања, то су “шарене лаже” (што би рекла деца).

Реформисати реформу образована

Пише: Петар Гордић
субота, 11 новембар 2017 15:59

